A°. 1824. Nº. 125.

LEYDSCHE COURANT.

MAANDAG DEN 18 OCTOBER.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT den 14 October. Wanneer men de tijdingen van Korfu van den 20ste der vorige maand mag geloven, zou de Grieksche Admiraal Miaulis de Egyptische Vloot hebben aangevallen, te Zor (een aan de Turken behoorend eiland in den Archipel), van waar dezelve eene landing op Athenen wilde bewerkstelligen. Bij dit gevecht had de Admiraal drie fregatten verbrand en zich van verscheide kleine vaartuigen meester gemaakt; het overige der vloot was verspreid. Het gerucht was zelfs in omloop dat Ibrahim-Pacha zich op een der verbrande fregatten had bevonden. Ook te Smirna sprak men van dit nieuw onheil; evenwel dient men ten dien opzichte andere tijdingen aftewachten.

Overigens ontvangt men van tijd tot tijd nieuwe bijzonderheden, wegens de gebeurtenissen in het kanaal van Samos, en gewaagen allen van het zoozeerlijk verlies der Turken, hetwelk door sommigen op 17 duizend man begroot wordt. De grieken hebben een der fregatten van het eskader des Groot-Admirals in zegepraal te Hydra binnengebragt, welk schouwspel de geestdrift der Hydrioten ten hoogsten top gevoerd heeft.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN den 13 October. Eerlaster is de kunstelijke staat der inkomsten van het rijk van het met den 10den Oogst verloopen jaar en kwartaal publiek gemaakt. Het jaar vergeleken met het vorige, levert eene vermeerdering op van den millioen 183 duizend en weertig P. St., zijnde de gezuiverde inkomsten van het verloop der beide jaren 49 millioen 216 duizend en 52 P. St., en die van het laatstverloopene 50 millioen 400 duizend en 39 P. St. In de correspondentie kwestien is er, over het thans geëindigde, een vermindering van 12 duizend ponden, welke *de Courier* aan de afschaffing van heffingen toeschrijft.

Onze laatste Londensche Courant behelt de aankondiging, dat de Koning de waardigheid van baron van het Vereenigd Koningrijk verleend heeft aan den Kanselier Stranglord.

De admiraliteits papieren verdedigen de handelwijze van den Luitenant-Commissaris der Londensche stilstandsschepen, betrekkelijk het door hem uitgevaardigd paspoort, hierbij en de Engelsche zeemagt geleid wordt, om de Grieksche gewapende schepen te nemen, indien het Grieksche Gouvernement niet goed vinde, om dezelfs proclamatie in te trekken, in welke bepaald worde, dat neutrale schepen, die zich verhuurd hebben tot vervoer van Turksche troepen of ammunitie, als zoodanig verbeurd, verbrand en met hunne equipagien vernield zullen worden. Zij beschouwen dat de Grieken wel het regt hebben, om dergelijke schepen te nemen en verbrand te verklaren, doch zich daarbij moeten houden, in dat zij verscheelen van deze vaartuigen en derzelver equipagien, krijgslieden van het regt der volken.

Zij bewaren verder, dat in de daad van den Opper-Commissaris niets vijandelijks tegen de Grieken gelegen kan zijn, indien de Porte dergelijke maatregelen verordende tegen neutrale schepen, welke aan de Grieken dezelfde diensten mogten bewijzen, het Engelsch Gouvernement zich even een gelooptje zoude vinden, om een einde te maken aan zoodanige bedreigingen, en om de eer van het land te handhaven en het leven van dezelfs onderdanen te beschermen.

Men meent met de *Maria Frances*, Kapt. Williamson van Shields, Davis te Hull aangekomen, vrij gunstige berigten omtrent het van onze Noord-Pool expeditie onder Kapitein Parry, op den 17 July ag. dezelve op 70 graden breedte en 3 graden lengte in het middelste der straat Davis, zeer fraai en de kust buitengewoon vrij van ijs, en het vooruitzigt voor de ontdekkings-schepen zeilen allergunstigst.

De jongste berigten uit de hoofdstad van Egypte doen de omstandigheden kennen van het vertrek der Egyptische expeditie, welke marscheerde den 16 en 20 July van daar gezeild is. De pest had opgehouden te Alexandrie en te Kairo te woeden, maar men berekende dat, sedert den maand Februarij tot het begin van July dezelve 15 duizend Ottomans weggerukt had.

Men heeft verders berigten uit Indie, bevat in Bombahsche papieren tot den 20sten July. Zij maken te zonderheid gewag van drie krijgsverrichten, een tot ons nadeel, doch de beide andere in gunstiger, gunstig voor onze wapenen. Het eerst is een gevecht, na voorafgaande onderhandelingen, den 17den Mei, bij Ramoo, aan gene zijde van Chittagong geleverd, en waar bij de Birmezen het tegen hen over staande corps verstrooid, en al het geschut veroverd hebben. De tweede gebeurtenis is de bemagtiging, op den 11den Mei, van de Stad en Vesting Rangoon, door de vereenigde magt van Bengalen en Madras, onder den Brigadier-Generaal Campbell. Eindelijk heeft men, hoezeer nog slechts voorlopig, tijding, dat het Eiland Cheduba, door eene andere Bengaalsche expeditie vermeesterd is. Nog gedurig worden versterkingen van onze krijgsmagt toegezonden.

Gister waren de 2½ per cents gekwoteerd op 95 en 1/16sten; ditto geconsolideerden 95 en 7/16sten, actien van de Bank 253 en ½ half. De wissels op Amsterdam 12 en 3; en op Hamburg 13, op Rotterdam 12 en 4.

FRANKRYK.

PARYS den 14 October. Eergisteravond zijn er nieuwe bevelen de Ambassadeurs van Rusland, van Oostenrijk, die Pruissen en de buitengewone Ambassadeur van Zijne Britsche Maj. bij den Koning der Nederlanden, bij den Baron de Damas, Minister van buitenlandsche Zaken eene langdurige conferentie gehad. Gister avond is de laatstgenoemde Ambassadeur naar de Nederlanden terug gekeerd.

Men heeft eenen staat opgemaakt van het getal en den prijs der in Frankrijk gedane verkopen van vaste goederen, uit kragte van confiscatien. Dezelve leveren een bedrag op van 1,091,300,000 francs, den prijs der verkoopen in papier, gereduceerd tot klinkende munt naar den cours van den dag der toewijzing. Onder die verbazende Som zijn 1,050 millioenen wegens verbeurd verklaarde goederen van emigranten; maar er moet afgetrokken worden wat het Gouvernement betaald heeft wegens schuldeischen van de emigranten, op derzelver goederen gevestigd.

De publieke tendichte is thans gevestigd op eene verschrikkelijke misdaad, welke voorleden Zondag middag in het bosch van Vincennes gepleegd zijn twee kinderen, jongentjes van zeven jaren, aan de hand harer moeder, door een onbekend, uitlandig voorkomend persoon met meskens doodgestoken. Alles wel in de omgeving, en belagchijnen van de omgebragte moeder bij haar vermoorde kinderen, zonder hare hulpkreten gehoord te hebben, op de beenen van den moordenaar op te sporen, en met omzigtigheid genoeg om den man te grijpen, die door de moeder als de dader erkend werd. De Vader dezer vermoorde kinderen is een zeer rijk jong man. Gebrouilleerd geweest, die tegen den zin zijner familie de wonder wilde huwen. Gister ochtend is de moordenaar, met name Papavoine, benevens eene vrouw, die men als zijne medeplichtige in hechtenis heeft genomen, naar het paleis van justitie overgebragt, om aldaar verhoord te worden. De moordenaar, wiens kleederen met bloed bevlekt waren, toonde de treffelijke kaltbloedigheid in zijne zelfs bij het aanschouwen zijner dierbaren zijner broedzele stroffeerd.

In een particulieren brief van Madrid verzekert men, dat de goedkeuring van 600 millioenen reelen (circa 200 millioen francs) op eenen 28 September aanstaande is; drie der voornaamste Bankiers-huizen van Parijs hebben dezelve, op de voordeeligste voorwaarden voor de Contractanten, verkogten. Voor het overige was men hier nog niet eens wegens de erkenning der leningen door de Cortes gegaan.

Onze Correspondent van Augsburg, zegt het *Journal de Paris*, meld dat de correspondentie tusschen de Kabinetten van Madrid en Petersburg voortdurend druk is. Van zeven andere, kost hetzelve er eene groote werkzaamheid in de diplomatieke betrekkingen tusschen Lissabon en Weenen. Men wil, dat die beide Hoven zich met de zaken van Brasilien gunstig bezig houden.

Gister stonden de 5 pCts. op 102 fr. 50 c., de Bank-Actien 1070 fr. Volgens *de Etoile* zijn de 5 pCts heden 102 fr. 70 centimes.

NEDERLANDEN.

BRUSSEL den 14 October. Gister avond ten negen uren is Zijne Maj. de Koning in deze Residentie aangekomen.

Hunne Koninklijke en Keizerlijke Hoogheden de Prins en Prinses van Oranje zijn den 11de der vorige maand te Petersburg gearriveerd.

De bureaux der onderscheidene Ministeriën komen hier achtervolgelijk aan. Hunne Excellentien de Ministers van binnenlandsche en van buitenlandsche Zaken, van Financien, de Commissaris Generaal van Oorlog en de Secretaris van Staat, de Heer de Keyn, zijn reeds hier.

(Het vervolg op de Kant van onze Bladen.)

Lovius, van Londen, Brès en H. Riekels, van Middelb. J. A. van der Wijk, van Wismar, A. Dietz, van Rudders E. H. Pot, van Nantes, R. A. Lavino, van Frankfort, J. W. de Groot, van Dramen, en de Kok, van Hellevoetsluis met zeggen Kapt. P. P. Dijkers, van Noorwegen met Houtingen, de laatste heeft de groote mast moeten kappen.

Uitgezeild J. Fok, met de Ossyade, F. Daniels, met Stettin, N. J. Thaeker, met Kopenhagen.

Te Terschelling zijn binnengekomen B. Kuiper, van Dantzig, P. J. Dedel, van Wismar, A. Haselaker, van Riga, en W. D. Duit, van Ecternsborde.

Het schip *de Vrede*, Kapt. C. J. de Boer, met Hout, van Nerva door Amsterdam, is den 13 October in het Sont gekomen. De equipage en passagiers, die zich aan boord van hetzelve bevonden, zijn, op den gewonen voet, die met vermis worden, behandeld geweest.

ZEE-BERICHTEN.

Sedert onze laatsten zijn in Texel binnengekomen E. H. Muggenburg, van Livorno, deze te Oostende met verlies van Ankers en Touwen op de Zandbanken, en gedwongen, om het meer afgesleten zeegelijk te kunnen krijgen, de Kanonnen aan boord om de lading, bestaande in Olijven en Olijfolie, te lossen. T. L. Kerkhof, van Bilbao, C. Hoogduijn, van Drammen.

Het Schip *Arbora*, Kapt. J. Clinton, met Hout, van Dramen naar Amsterdam, is mede bij Huisduinen gestrand, doch het volk is gered.

Den 16de des morgens ten 8 uren is het schip *de Jonge Hendrik*, Kapt. H. Gunderies, met Hout, van Dramen, en de Galjas, met Hout, van Drontheim naar Rotterdam, beide met Steenkoolen, van Hartlepool, beide in de Maas gestrand, doch door den Stoomboot van Rotterdam weder vlot gemaakt, en in de Maas gebragt.

Den 17de des morgens ten 8 uren is het schip *de Vrijheid*, Kapt. H. Gunderies, met Hout, van Dramen, en de *Jonge Hendrik*, Kapt. H. de Wilde, met Steenkoolen, van Hartlepool, beide in de Maas gestrand, doch door den Stoomboot van Rotterdam weder vlot gemaakt, en in de Maas gebragt.

MENGELINGEN.

HERINNERINGS-SCHOOL.

De uitnoodiging in ons dagblad van den 15 dezer, door Heeren Bestuurders van de *Herinnerings-School*, op te rigten van wegen het Departement der Maatschappij *tot Nut van 't Algemeen*, binnen deze stad, heeft bij sommigen opzien gebaard, en veelvuldig zijn de aanvragen geweest, om, des wegens, nadere inlichting te ontvangen. Gaarne deelen wij dezelven mede.

Het Schoolonderwijs heeft, bij de vele verbeteringen van onzen tijd, eene zeer goede inrigting bekomen. De beschaving van het opkomend geslacht, in de eerste scholen begonnen moet, in den volgenden leeftijd voortgezet worden. Hier heerscht echter een gebrek. De leerlingen, welke de School verlaten, en van daar, dadelijk, tot eenig handwerk, of ambacht opgeleid worden, waarmede zij in het vervolg eenig bestaan zullen vinden, zijn niet zelden in gevaar, dat zij vergeten of verwaarloozen hetgeen zij op de scholen geleerd hebben. Bij gemis van eene goede leiding, of bij gebrek van eigen liefhebberij gaat veel, zoo niet alles verloren. Velen hebben geheele avonden vrij, die zij werkeloos en nutteloos doorbrengen. Dit trok de aandacht der Maatschappij: *tot Nut van 't Algemeen*, en zij schreef eene prijsvraag uit ter opsporing van *de middelen, om voor te komen, dat het goede en nuttige, door de kinderen in de scholen geleerd, in den eerstdaarop volgenden leeftijd niet weder verloren gingen.* De Heer *Suringar* behaalde den gouden eerprijs, en zijn uitmuntend antwoord, zoo algemeen belangrijk, wekte de bijzondere aandacht van het Leydsche Departement. Onder de middelen, ter voorkoming, dat de geleerde kundigheden niet weder zouden vervloeijen, werd ook voorgeschreven de oprigting van *Herinnerings-* of *Herhalings-scholen*, dat is: het geven van onderwijs, bij herinnering en voortzetting van het geleerde aan jonge lieden, nadat zij de school hebben verlaten, en zich, aan hunne bestemming, als werkzame Leden der Maatschappij, in welken stand of betrekking ook, moeten toewijden.

Schoon nu in het woord: *Herinnerings- of Herhalings-school* de bepaling en bedoeling ligt opgesloten, zoo verkrijgt deze door de bovenstaande omschrijving meerder duidelijkheid, en de school is niet anders dan eene geleidelijke onderhouding van het geleerde, en daar door eenen voortzetting van hetgeleerde.

Het Departement overwegende de behoeften van zoodanige school ook binnen Leyden, besloot tot de oprigting van zoodanige Herinnerings-school, en benoemde uit deszelfs leden, zes Bestuurders, welken, volvoerde en bekwame, met moedelijken ijver, de oprigting, beheer van zoodanige school op zich namen.

Dit besluit, en de openbare aankondiging van deze zoo heilzame inrigting moet velen Ouders hoogst aangenaam zijn. Het is toch belangrijk, dat de Kinderen niet vergeten, het geen zij geleerd hebbben: dat zij hunne redelijke vermogens blijven ontwikkelen, en voor denstand, dien zij eenmaal in de Maatschappij zullen bekleeden, de noodige bekwaamheid bezitten. Men behoeft niet te vreezen, dat de Kinderen, door de voortzetting van het geleerde in zoodanige school, buiten den kring, waar in zij leven, zullen gerukken worden. Er zal in dezelve geen nieuw, noch eenig godsdienstig maatschappelijk onderwijs gegeven worden. Herinnering of herhaling van het geleerde zal het bijzonder oogmerk zijn.

Ik zal hier de noodige Artikels van het plan tot de oprigting van deze school afschrijven, een iedre daar door de noodige opheldering algemeen te maken.

Art. 6.

„ *Deze School zal, gedurende de maanden* October, November, December, Januarij, Februarij en Maart, viermalen *elke week gehouden worden, des avonds van* zeven *tot negen ure.*

7.

De vereischten, om leerling op deze school te worden, zijn, dat hij reeds de gewone scholen verlaten, en op dezelve eenen behoorlijken tijd versleten hebbe, en zich reeds op eenig handwerk of ander beroep bevlijtige.

8.

Elke leerling voor deze school zal zich, alvorens, bij de Schoolbestuurders moeten vervoegen en een blijk van genoegzame vorderingen geven.

9.

Voor elken leerling, zal, bij den aanvang van elke maand, *één* gulden aan den Penningmeester van het Schoolbestuur betaald worden."

Wij twijfelen geenszins, of het bovenstaande zal genoegzaam zijn ter algemeene onderrigting en tevens een gunstig belang inboezemen, om alle Ouders te doen medewerken tot oprigting en instandhouding van eene zoo heilzame instelling tot nut van hunne dierbare panden. Hier door toch worden dezelve opgeleid, om bij de werkzaamheden, welke zij zullen verrigten, op eene doelmatige wijze op den, reeds in hunne tederste jeugd gelegden, grond voort te werken en zelfs, tot in den vroegen ouderdom, daar van de heilzaamste vruchten te genieten. Het belang, dat hunne kinderen der eene geleerde niet vergeten, moet den zelfs de sterkste aanmoediging zijn.

Voor de leden van het Departement zelven behoeft geene aanmoediging. Zij zullen, ongetwijfeld, gretig gebruik maken van het voorregt, het welk zij, volgens Art. 6, van het voorgenoemde plan, konnen genieten.

Het door dwaling verwisselde Ambt.

Toen in een vlek van het Graafschap *Cornwallis* in Engeland, bij de keus van een Lid voor het Parlement, den invloed van de Ministeriële en oppositie-partij zoo gelijk in evenwigt stond, dat dezelve hoog alleen afhankelijk was van de stem van den laatsten kiezer, besliste dezelve den strijd, tot volkomene tevredenheid van den, bij de keus tegenwoordig zijnde Hertog van *Newcastle*, toen eersten Minister, wiens vriend en aanhanger gekozen was. In vrolijke dankbaarheid over deze belangelooze en onverwachte hulp overlaadde de Hertog den kiezer met dankbetuigingen en vriendschapsverzekeringen, en vraagde hem bij herhaling: op welke wijze hij hem kon van dienst zijn? De gelukkige kiezer, een ingezeten uit een klein landplaatsje in de nabuurschap, bedankte den Hertog zeer voor zijne goedheid, en zeide tot hem: „ de tol-Opzigter was oud en zwak, en, indien Zijne Excellentie de goedheid wilde hebben, na den dood van den ouden man, zijnen Schoonzoon aan den Commissaris aan te bevelen, zoo zou hij zich en zijn gezin zeer verpligt gevoelen, de Regeering, bij elke gelegenheid, op alle mogelijke wijze te ondersteunen.

„ Lieve Vriend! waarom vraagt gij slechts een zoo geringen post?" vroeg de Hertog, en voegde er bij: „ zoo dra hij open valt, zal uw Schoonzoon dien, op de eerste aanvraag bekomen."

„ Maar hoe verkrijg ik toegang tot *Uwe* genadige Heer? Want zoo als ik hoor, is het in *London* zeer moeijelijk, bij de groote Heeren toegelaten te worden; hoe gemeenzaam zij ook anders op het Land zijn?" vroeg de kiezer.

„ Zoo dra de man sterft," antwoordde de eerste Minister, welke een der volbeden, die hem bij strijdige verkiezingen zoo kwalijk niet nemen, gewaar was, „ zoo dra de man sterft, gij duidelijke Lolland, gij rijdt bij dag of bij nacht, slapende, of wakende, gezond of ziek; terstond voor mijn hotel zijt, vraagt aan de deur; ik zal mijn deurwaarder waarschuwen, en zeggen, dat hij *U*, oogenblikkelijk bij mij brenge, en dat zult zeker naar uwen wensch bejegend worden."

Met deze beloften tevreden, zij vertrokken, en waarschijnlijk, vergat de Hertog van *Newcastle*, in het gezellig gewoel, binnen weinige oogenblikken, den eerwaardigen kiezer. Doch de kiezer, wiens gedachten door zoo vele voorwerpen niet verstrooide, gelijk die van den Hertog, was niet zoo kort van geheugen. De oude tol-Opziener viel, na verloop van eenige maanden, den onverzadelijksten en lichtzinnigsten van alle tollenaren, den dood, in de handen. De aanhanger van den Minister vloog, in vertrouwen op de heilige belofte van den Pair, met den spoedpost naar London, en stondt aan de deur des Hertogen.

Juist om dezen tijd, toen de dood van den tol-Opziener eenige menschen in een klein vlek van Cornwallis, de aandoening bragt, verwachtte men ook de sterfdag van het overlijden van een groot persoon, namelijk: van den voor geheel Europa, voornaam ijk voor Spanje zeer gewigtigen dood van den toenmaligen Koning van Spanje.

De Hertog van Newcastle was diezen in denzelfden nacht, toen de kiezer, welke de bediende hem nagebragt had, voor zijne deur kwam, lang opgebleven, daar hij, in groote ontrust, De'pêches van Madrid verwachtte: doch, eindelijk, begaf hij zich, door andere bezigheden vermoeid, ter ruste; hij begaf zich echter nog eerst aan zijnen deurwaarder om op te passen, en den bode, welken hij, ten oogenblik, met berigten van het grootste aanbelang verwachtte, dadelijk bij zijne aankomst bij hem te brengen. Naauwlijks was de Hertog ingeslapen, toen het geraas aan zijne deur van den kiezer hem uit de slaap wekte.

Op de eerste vraag: „ Is de Hertog t' huis?" welke de kleine stadbewoner, des nachts te twee ure, deed, antwoordde de deurwaarder: „ Ja en reeds te bed; doch hij heeft, uitdrukkelijk, bevolen, oogenblikkelijk bij hem te brengen, zij mogt komen, zoo laat als zij wilde." — „ De Hemel zegene den braven man!" riep de verzoeker om het opengevallen Tolambt, en drukte, door lagchen en hoofdschudden, zijne gemoedsrust uit, dat een eerste Minister, zoo getrouw zijn woord hield. „ Hoe naauwkeurig de Hertog is! ik had gedacht, dat hij het al zoo vergeten zou; hij is toch een zeer goed Heer! men kome mij daarmede niet weder aan boord, dat groote Heeren hun woord niet houden: zij zijn zoo redelijk als iemand." Met deze woorden

(*Het vervolg op de Kant van deze Blads.*)

Vervolg van de voorgaande Kant.

plaats tot de trappen op, en wierp in de Kamer, der Heeren Bestuurders, een briefje, met de woorden: „ Ik heb de eer u te doen weten, dat de Heer A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z. Excellentie, van avond uit eenen droom over den Koning van Spanje ontwaakende, is overleden." — „ Ja, zijne Excellentie!" riep de kiezer met grooten ijver, en verbeelde zich, dat den Minister de gedane belofte nog zoo versch in het geheugen lag.

De Heilige. Wanneer is hij gestorven?

De Kiezer. Eergisteren, omtrent half een uur, als ik van avond uit eenen droom over den Koning van Spanje ontwaakende, is overleden."

De Heilige. Wanneer is hij gestorven?

De Kiezer. Eergisteren, omtrent half een uur, als ik van avond uit eenen droom over den Koning van Spanje ontwaakende, is overleden."

Hetzelfde geluk, dat de kiezer had, om zijn Schoonzoon, zonder verzoek, om Koning van Spanje te worden, te zien benoemd, hebben velen, die wenschen, dat hij, drie weken, bedgenoot te zijnen, en eene menigte genegenheden doorstaan heeft en ik hoop nu, dat Uwe Excellentie haar woord zal houden en mijnen Schoonzoon het ambt geven."

De Heilige, thans geheel wakker, werd, door de onmogelijkheid, om binnen zulk eenen korten tijd, bevelen van Madrid te ontvangen, verwonderd en zeide: „ Ik heb geen lust, om, zonder verzoek, voor zijnen Schoonzoon, welke zeer zeldzaam is bekwaamheden bezit, om Koning van Spanje te worden, verzocht, om Koning van Spanje te worden."

Zij dronken of zeker? Waar zijn uwe Depêches?" riep de Heilige driftig, en toen hij, de ledenmaat, dijnen openschoof, herkende hij, in plaats van den Kamerlijken bode, zijnen goeden gedienstigen Vriend uit *Cornwallis*, welke, met den hoed in de hand, diepe buigingen maakte en hoopte: „ dat zijne Excellentie zich de geringe belofte zou herinneren, welke Hoogstdezelve hem bij de laatste kenze, ter gunste van zijnen Schoonzoon, gedaan had."

Verdrietig over zoodanige onnoodige stoorens en te leur gesteld in zijne verwachting wegens de aankomst van

---

Johannis Frederik Wilms, Burgerlijke Bedelwillige in het Watermolengesticht en verder van een irmoedig gestel, werd, ongelang, van zijne woonplaats afgezonderd, om, door eigen speed, eenen brief naar *Sluisen* te besorgen. Het was, des avonds tusschen acht en negen Uren, toen

(*Het vervolg op de volgende Blads.*)

bij zich op reis begaf. Hij moest eenen weg van drie uren afleggen, die ten deele over heuvels en dalen, ten deele over bergachtige boschen liep. Men meende, dat hij, ten langste, des morgens van den volgenden dag kon terug keeren, maar zoo wel dien morgen, als ook den geheelen dag werd hij vergeefs gewacht. Zijn gezin was zeer bekommerd en angstig, en deze angst vermeerderde sedert het oogenblik, dat, na lang vertoeven, in plaats van den Vader, het bericht kwam, dat er noch bode, noch brief te *Staufen* was aangekomen. De vermiste was, als een vlijtigen huisvader, bekend, en men hoe aan geene voorgenomene, opzettelijke vlugt denken. Ook was hij onthouden en bekwaam hoen gansch. Hergeen de angst der zijnen vermeerderde was de vrees, of hij ook in de boschen mogt vermoord zijn. Geen mensch echter wist te zeggen, waar zijn lijk gebleven was en alle nasporingen waren vruchteloos. Reeds drie nachten waren er verloopen en de vierde angstvolle dag brak aan. De angst steeg bijna tot wanhoop. Op eens kwam een bunner op de gedachte, dat er, eenen geruimen tijd geleden, boven in het gebergte eene groeve gegraven was, ter breedte boven van veertien en van onderen zes, en die eene vreeselijke diepte van zes en tachtig voeten had; en met mos en eenig hout omwassen ware. Koeyraad Karren, Burger en Boschwachter van *Ballrechten* was de man, welke vermoedde, dat de vermiste wel in diezen afgrond kon gestort zijn. Hij besloot zich derwaarts te begeven en in de vreeselijke diepte onderzoek te doen. Welke bedenkingen men tegen zijn voornemen maakte, hij was van hetzelve niet af te trekken.

Met een kloppend hart was hij in de nabijheid van de groeve aangekomen, en bespeurde dadelijk aan den rand van dezelve eene plaats, van welke de met mos bedekte aarde losgescheurd was. Hier meende hij het eerste spoor van eenen in de diepte gestorten grond te ontdekken, en, schoon door hoop en vrees geslingerd, en onzeker, of hij, ingeval de ongelukkige in den ontzettenden afgrond gestort was, zich verlengen, dan bedroeven moest, trad hij zoo verre hij dit durfde wagen, nabij den rand. Angstig luisterde hij, of hij ook eenig geluid uit de diepte hooren kon: hij nam een steentje en liet het in de diepte vallen. Toen vernam hij een doffen toon, die door de bergen beven drong. Met eene sterke stemme vroeg hij na, of er zich iemand beneden bevond, en tot zijne ontzettende verbazing klonk hem tegen: „*Johan Frederik Meklin uit Badenweiler.*"

De vermiste was, gelukkig, tot *Salzburg* gekomen. Toen had hij den door het boschgebergte loopenden weg gekozen en was verdwaald geraakt. Onkundig van de door gemaakte bergengte, en door de duisternis van den nacht overvallen, was hij in de diepte gestort. Drie nachten en bijna drie dagen had hij reeds in dien afgrond doorgebragt, want het was reeds des middags te drie uren, dat het oogenblik zijner redding aanbrak. Waarschijnlijk heeft de schrik hem zijne geheele bewustheid benomen, want hij lag, zoo als hij zich herinnerde, in eene sluimering, in welke hij, zoo dikwijls hij ontwaakte, spoedig weder terug zonk, en wist hij echter, dat hij reeds zoo vele dagen en nachten in de diepte had doorgebragt. Toen hij zijne bewustheid wederkreeg, greep hem eene aan vertwijfeling grenzende angst aan. Verschrikkelijk donker was de afgrond, met zoete dampen vervuld en van vreeselijke bergmuren omgeven, door welke slechts een flauw daglicht van boven heen brak. In deze angst had hij, door de steeds toenemende vertwijfeling gedreven, alle zijne overige kwellingen bijeengenomen, den regel eener volstrekte duisternis hooger merkende, die in de diepte was, opgeklaterd, doch daar bij weder teruggezegen, dewijl er geen steunsel aan den bergmuur was, op welke hij den stok had kunnen werken en op nieuw aan den muur planten. Bij de vrees voor den dood folterde hem de pijnigendste dorst. Hij aanschouwde zijdwaarts eene andere door de bergwerkers gegravene diepte, met water voorzien, doch te steil en te diep, om zich daar uit een laafdrank te verschaffen. Hij had dikwijls jaidkeels om hulp geroepen, maar was niet gehoord. Geen wonder, dat hij in deze oogenblikken den dag verwenschte, waar op hij geboren was? Reeds had hij zijn mes gegrepen, om zich zelven te moorden, maar even spoedig als de verschrikkelijke gedachte van eenen zelfmoord in hem ontwaakte, was ook het beeld zijner vrouw en kinderen voor zijnen geest gekomen, en hij zeide tot zich zelven: „Ik zal het uithouden en de uitkomst van mijne lot afwachten." Met die voornemen had hij zich, vermoeid en afgemat, op den grond uitgestrekt.

Toen gebeurde het, dat het steentje, uit de hand zijnes redders van boven af in de diepte viel, en eene menschenstem, gelijk de stem eenes Engels, tot hem sprak. Snel brage thans zijn redder de blijde tijding haar *Bullrechten*, dat de vermiste was wedergevonden en nog leefde in de diepe berggroeve. Vele menschen spoedden zich naar de noodlottige plaats met een ladder van dertig sporten, die zes lagen te zamengekoppte stoken in de vreeselijke diepte werd nedergelaten. Een jong mensch van moed en heldenbeid sneeg in den afgrond. Beneden gekomen, reikte hij den vermoeiden eerst eenen laafdrank, bond hem toen op den ladder en keerde toen langs de ijzo weder naar de hoogte, waar hij met moeite, het doodsgevaar en de duizeling, die hem reeds had aangegrepen, aankwam. Nu lier hij den ladder, aan welken de geredde gebonden was, uit de diepte, bedachtzaam ophalen. Wat dit voor een oogenblik was, toen de geredde boven kwam, en tot de hem omringende menschenvrienden het eerste zeide: „hoe varen mijne Vrouw en mijne kinderen?" — en hoe zeer de blijde boodschap zijner redding en behoudenis — de tijding: wij hebben uwen man en uwen Vader wedergevonden en morgen zult gij hen omhelzen — dit is eene zaak, waarvoor de mensch alleen gevoel heeft haar te onderstaan; maar geene taal, om haar uit te spreken.

Dit geheele voorval is van dien aard, dat hetzelve wegens de buitengewone omstandigheden, die zich daar bij vereenigen, onder de merkwaardigste gebeurtenissen kan gerekend worden. Reeds de omstandigheid, dat een mensch in eene diepte van zes en tachtig voeten nederstortte, zonder aan zijne ligchaam (eenige ligte kwetsingen aan het hoofd uitgezonderd) of aan zijn leven schade te lijden en, dat hij, na drie dagen en drie nachten, die hij in de, met schadelijke dampen vervulde, diepten doorbragt, weder in eenen toestand van de beste hoop op volkomene redding geraakte, vervult ons met bewondering. Neemt men hier bij in aanmerking, hoe de gedachte aan deze schrikkelijke berggroeve zoo onverwacht en juist in het regte oogenblik, in den geest zijnes redders ontwaakte, zoo gevoelt men nog sterker het buitengewone der voorvals. Ongetwijfeld had de schrik, in het oogenblik van den val, den ongelukkigen geheel verbijsterd, doch was dit eer eene weldaad, dan een ongeluk, terwijl een groot gedeelte van den angstvollen tijd, bewusteloos, of ten minste eenen droom gelijkenden toestand doorgebragt werd. Ook de tijd der redding was de geschiktste. Ware zijn Redder vroeger, gedurende zijnen slaap of zijne bewusteloosheid gekomen, hij ware onmagtig geweest, om te antwoorden. — Vreugde over zijne behoudenis was algemeen, en het Godsdienstig gezin knielde voor Hem, Welke door de menschen zijne bevelen doet volbrengen!

Whistons Vrijmoedigheid tegen de Koningin van Engeland Carolina, *Gemalinne van* George den I.

Onder de vele Geleerden, welke van de Koningin onderstand ontvingen, bevond zich ook de bekende Natuurkundige *Whiston*, welke met Haar dikwijls, zelfs tot de vertrouwelijkste onderhouding toe, verkeerde, en wien zij zijn jaargeld, op eene zeer minzame wijze, met eigene handen toezelde. De Koningin zeide eens tot hem, dat zij vernomen had, dat hij gewoon was zich altijd zeer vrijmoedig te uiten en den menschen hunne gebreken onder het oog te brengen. Dewijl er nu geen mensch zonder gebreken was, zoo verlangde zij ook van hem de hare te vernemen. *Whiston* zocht zich, op allerlei wijzen, daarvan te verschoonen. Toen de Koningin echter volstrekt bleef aandringen, zeide eindelijk de Wijsgeer: „wel aan, indien Uwe Majesteit het volstrekt wil, dan moet ik gehoorzamen. Er zijn vele menschen, welke, in het voorjaar, naar Londen komen, om hunne bezigheden, met opzigt tot den Landbouw, te verrigten: natuurlijk is het, dat zij dan ook verlangen, den Koning en de Koningin te zien. Daar toe hebben zij dan de beste gelegenheid in de Koninklijke kapel gedurende de Godsdienstoefening. Doch deze goede landlieden, welke aan zoodanige dingen niet gewoon zijn, verwonderen zich buitengemeen, wanneer zij bemerken, dat Uwe Majesteit, bijna den geheelen Godsdienst door, met den Koning praat, en hemen zeldzame indrukselen met zich naar hunne woonplaatsen, waar dat gene, hetwelk zij verhalen, Uwer Majesteit geene eer doet." — „Dat bedroeft mij," — antwoordde de Koningin — „doch ik geloof, dat zij geen ongelijk hebt: ik zal het verbeteren." —

Eenige weken daar na, bragt de Koningin weder het gesprek op hetzelfde onderwerp, en vraagde aan *Whiston*, of zij ook nog andere gebreken had? Doch deze antwoordde: „Verschoon mij, hoogedele Vrouw! ik waagde eenmaal uwe Majesteit te vertoornen een tweede gebrek, voor dat ik het eerste verbeterd zie."

Kweeking van Rozen.

Men kan, met het grootste regt, beweeren, dat, in geen Land, meerder zorg en kunst aangewend wordt op de Kultuur der rozen dan in België. Dit is voornamelijk in de omstreken van *Brussel* het geval, alwaar de drift voor de rozen, even zoo sterk is, als deze, in vroegere dagen, voor de tulpen te Haarlem en andere steden van Holland was. (1) De beroemde *Malesherbes* (*die overleden is de kant van deze Stadt.*)

(1) In den jare 1673. Zie het nieuwelings uitgekomen uitmuntende werk van den Heer *Baron* KOLLOF-D'ESCURY, *Hollands roem in Kunsten en Wetenschappen* 1s Deel bl. 853.

---

beroofd Landen en Zeeën. — Goede Hemel! hoe vele menschen houdt niet eene maag aan den gang!

SENECA heeft zekere plaats met de uitlagen der Misschappij gemaakt. Neemt de weelde weg, en duizenden handen hebben geen werk, duizende magen gillen van den honger. Geen rijd kan gemist worden. Met de ophelling of wegneming van eenig vermogen veleo. Men möge de ongezondheid van veelerlei oorzaken toeschrijven, gezegend zijn die wijze Artsen, welken het, als redders: bij het ziekbed treden, en, in hunne arbeidzame krijgen, voor het kristel en behoud der gezondheid zorgen. Mogten zij, met ijver, tegen alle kwalaardig wezen, en elken oogenblijk, den dood bestrijden: bestendige dankbaarheid, die de geheele huid doordringt: een gespannen buik door opvulling: gezichten, bleeke kleur, kromstaande vingers; bevingen, en al dat heer van kwaaien, waar tegen de Geneeskunst wordt te wapen geroepen. Ook denke hij, dat de vermaken zeer veel bijdragen tot de gezondheid, en dat, in onze tijden, de ligchaams gehard worden door arbeid en ledige werkzaamheid, vermoeid door Jagen, Jagen of den landbouw: terwijl hun die alles spijzen waarbinnen, die hongerigen alleen kondeo smaken. Al die ongelijkheden van Gemoedsbeeren, uit die hartstogten en spanning voortvloeijende, worden door de matigvolle kuoren van rozen, welke in de kamer, van Flora en dezelfs aanverwanten aangebragt worden.

GENEESKUNST.

De Geleerde Arts SENECA, die veler de oorzaak der overvloed van ziekten gebaard, meer welke het bloed der wonden werd gestelpt en wast door deze geheelt wordt: dus: bedrijvigheid zij zich in zeer veelerlei takken uitgebreid." Hij meent, dat zij, in onze tijden, minder der stof voor opmerking en aanspraak had, dewijl de Artsen toen nog slechts weinige ziekten, als: pijnen, en dan, in hunne eenvoudige kuren, zeer bijzonder waren. Dus, zegt hij, is het ook nu nog, in onze tijden, met de ziekten gesteld, die door overdaad en weelde worden gebaard. Zie eens, roept hij uit, hoe veel, het welk door *ziekte* het verhinderd wordt: zij

*** De CATALOGUS VAN OUDHEDEN EN BIJZONDERHEDEN, betreffende het *Beleg en Ontzet der Stad Leyden* in het Jaar 1574, welke den 4 October 1824 en volgende dagen, publiek zullen ten toon gesteld, zal, voor zoo verre de nog voor handen zijnde exemplaren strekken, tegen betaling van 25 cents, ten voordeele der Wezen, nog verkrijgbaar zijn aan het Heiligen Geest- of Armen-Weeshuis der voorschreven Stad, dagelijks, de Zon- en Feestdagen uitgezonderd, 's voormiddags van 10 tot 12 ure.

*** De Leden van de *Leydsche Maatschappij van Weldadigheid*, worden verzocht ter bijwoning van de Vergadering op Woensdag den 20 October 1824, des middags ten half één ure in de kerk der Doopsgezinden, ten einde het jaarlijks verslag aantehooren, de Rekening der Hoofddirectie opgenomen, en te beslissen over zoodanige punten, welke zullen worden voorgedragen.

Uit naam der Hoofddirectie.
H. ROSKES, *Secretaris.*

*** *Directeuren van het Fonds ter instandhouding van het Weeshuis der Stad* VLAARDINGEN opgerigt, adverteren aan de Houders van Obligatien en Instervende Lijfrenten ten laste van hetzelve Fonds, dat conform de Condition der Negotiatie, het jaar Interest, verschenen 1e October 1824, zal kunnen worden ontvangen: ten Kantore van de Heeren JOHS. ECK EN ZOON te Rotterdam, of bij den Rentmeester van gemeld Weeshuis J. VAN WYK te Vlaardingen, en dat zal worden betaald als volgt, te weten:

van de Instervende Lijfrenten f o. 97½ per portie 1e klasse.
— — — —